

האשוח

מ. זושצ'נקו

השנה גמרתי, ילדים, ארבעים שנות חיי. כלומר, כבר ארבעים שנה ראיתי אשוח של ראש השנה. זה הרבה מאוד!

טוב, שלוש שנים ראשונות לא הבנתי, כמובן, מה הוא האשוח. אמא החזיקה אותי על הידיים. ואני הבטתי על העץ המקושט הזה בעיניי הקטנות, שחורות, בלי כל עניין.

אבל כשהייתי כבר בן חמש ידעתי בהחלט מה הוא האשוח. ובחוסר סבלנות חיכיתי לחג השמח הזה. והסתכלתי דרך סדקים בדלת איך אמא מקשטת את האשוח.

ואחותי לילה הייתה אז כבר בת שבע, והיא הייתה ילדה מאוד ערנית.

פעם היא אמרה לי "מיקי, אמא הלכה למטבח. בוא ונלך לחדר שבו עומד האשוח, ונראה מה העניינים שם. הלכנו שנינו לחדר וראינו - אשוח יפה מאוד. ותחת האשוח מונחות מתנות. ועל האשוח סרטים, דגלים,

נרות, אגוזים זהובים, ממתקים ותפוחים קטנים. אומרת אחותי לילה "לא נגע במתנות. במקום זאת נאכל כל אחד בסוכרייה. והיא ניגשת לאשוח ומיד אוכלת סוכרייה שתלויה על חוט.

ואני אומר "לילה, אם את אכלת סוכרייה אז גם אני אוכל דבר מה." ואני ניגש לאשוח ונוגס חתיכה קטנה של תפוח.

לילה אומרת "מיקי, אם אתה נוגס בתפוח אז אני אוכל עוד סוכרייה אחת, ועוד אקח לי כתוספת ממתק אחד." ולילה הייתה ילדה גבוהה, ארוכה כזו. היא יכלה להגיע גבוה. היא קמה על קצות בהוניה ובפה הגדול שלה התחילה לאכול עוד סוכרייה.

ואני הייתי עוד קטן, ולא יכולתי להגיע לשום דבר מלבד אותו תפוח שתלוי היה נמוך.

אמרתי "אם את, לילה, אוכלת סוכרייה שנייה, אז אני אנגוס עוד פעם בתפוח." ולקחתי את התפוח ביד ואכלתי ממנו עוד קצת.

ולילה אומרת "אם נגסת בתפוח בפעם שנייה, אז אני, בלי בעיות גדולות, אוכל סוכרייה שלישית ובנוסף אקח לי עוגיה ולמזכרת גם אגוז."

התחלתי לקנא, כי היא יכלה להגיע לכל דבר ואני לא.

אמרתי לה "ואני, לילה, אעמיד כאן כסא וכך אשיג לי כל דבר נוסף על התפוח."

ובידיים הדקיקות שלי התחלתי לסחוב כסא אל האשוח. אבל הכסא נפל עלי. ניסיתי להרים אותו והוא נפל שוב. וישר על המתנות.

אומרת לילה "מיקי, אתה שברת בובה. שברת את היד שלה."

ואז נשמעו צעדיה של אמא ואנחנו עם לילה רצנו לחדר השני.

ולילה אומרת "רק תשתוק, שאמא לא תרגיש." אני דווקא רציתי לבכות, אבל באותו רגע הגיעו האורחים. הרבה ילדים עם הוריהם.

ואז אמא הדליקה כל הנרות שעל האשוח, פתחה את הדלת ואמרה "תכנסו כולכם."

כל הילדים נכנסו לחדר שבו עמד האשוח.

אמא אמרה "עכשיו כל ילד ייגש אלי ואני אתן לכל אחד צעצוע ממתק."

והנה הילדים התחילו לגשת לאמא שלנו. והיא נתנה לכל אחד צעצוע. אחר כך הורידה מהאשוח תפוח, סוכרייה או ממתק אחר וגם אותו נתנה לילד.

כולם היו מרוצים מאוד.

אחר כך אמא לקחה ליד את התפוח שאני נגסתי בו
ואמרה "לילה ומיקי, בואו הנה. מי מכם נגס בתפוח
הזה?"

וליל אמרה "זו עבודה של מיקי."
ואני משכתי בצמה של לילה ואמרתי "זה לילה לימדה
אותי."

אמא אמרה "עכשיו לילה תעמוד בפניה עם הפנים
לקיר, ולך רציתי לתת קטר מכני. אבל עכשיו את הקטר
אתן לאותו ילד שרציתי לתת לו את התפוח הנגוס."
והיא לקחה את הקטר ונתנה אותו במתנה לילד בן
ארבע. והוא מיד התחיל לשחק בו.

התרגזתי על הילד הזה והכיתי לו ביד עם צעצוע
כלשהו. והוא התחיל לבכות כל כך שאמא שלו אספה
אותו על הידיים ואמרה "מעכשיו לא אבוא לבקר אצלכם
עם הקטן שלי."

ואני אמרתי "את יכולה לא לבוא, אז הקטר יישאר
אצלי."

האמא הזו הופתעה מדבריי ואמרה "הילד שלך יהיה
בוודאי פושע."

ואז אמא שלי אספה אותי על הידיים ואמרה לאותה
אמא "איך תעיזי לדבר כך על הילד שלי. מוטב שתלכי

לא יפה שהילדה שלי תקבל בובה עם יד שבורה."
ואז קראה אחותי לילה "תוכלי ללכת עם הילדה
המפונקת שלך. והבובה עם יד שבורה תישאר אצלי."
ואני ישבתי על ברכיים של אמא וקראתי "תוכלו ללכת
כולכם. אז כל הצעצועים יישארו אצלנו."
וכל האורחים התחילו לצאת.
אמא הופתעה שנשארנו לבד.
אבל אז אבא ניכנס לחדר.
הוא אמר "זה חינוך רע לילדים שלי. אני לא רוצה שהם
יריבו, יתקוטטו ויגרשו אורחים. כך יהיה להם קשה
לחיות בעולם והם יישארו בודדים."
ואבא ניגש לאשוח וכיבה את כל הנרות. אחר כך אמר
"עכשיו לכו לישון. מחר אתן את כל הצעצועים לילדים
אחרים."

כן, ילדים, מאז עברו שלושים וחמש שנה, ואני עד היום
זוכר את האשוח הזה.
ובמשך אותן שלושים וחמש שנה, ילדים, אף פעם לא
אכלתי תפוח שלא שלי, ולא הכיתי מישהו חלש ממני.
ועכשיו אומרים לי הרופאים שלכן אני כזה יחסית שמח
וטוב-לב.

כבר עם הקטן המפונק שלך ואל תבואו אלינו יותר."
והאמא ההיא אמרה "כך אעשה. לבוא אליכם זה כמו
להיכנס לשדה סרפד."
ואז עוד אמא אחת, שלישית, אמרה "גם אני אלך. זה